

00 d-

U.a. 5

Sibb. med. V. 4ta
2th. 25.

15

SCIAGRAPHIA
P R I S C Æ
HISTORIÆ
GRÆCÆ,
AD NORMAM
SCRIPTURÆ SACRÆ, SA-
NAEQVE RATIONIS,
OPTIMORUM AUCTORUM
DUCTU,
EX INFINITIS ERRORUM FABULA-
RUMQVE TENEBRIS,
IN APERTAM VERITATIS LUCEM,
REDUCENDÆ,
ACTUI ORATORIO,

*d. 7. Mart. An. 1709. habendo, Program-
matis instar præmissa,*

^A
CASP. ABEL, R. Sch. Joh. Halberst.

— ❖ ❖ ❖ — ❖ ❖ ❖ —
HALBERSTAD I,
Typis JO. ERASMI HYNITZSCH, REG. BORUSS. Typogr.

Pausan. in Arcadic.

Sunt sane Græcorum scripta, cum in cæteris, tum in iis maxime, quæ ad gentilitates pertinent, inter se dissidentia.

Id. in Corinth.

Non ignorant, qui res veteres Argivorum in commentarios retulerunt, non omnia se ad Historiæ fidem commemorare, vulgatæ tamen opinioni, à qua dissidere netas putant, serviunt.

Diodorus de Argonaut.

Dissentiunt sane Græci in priscis rebus recensendis, ut haud mirandum sit, si quis veteris Historiæ autor à poetis reliquisque scriptoribus quandoque discrepet.

Strabo l. 8.

Ita audiendæ sunt antiquæ Historiæ, ut eas minime inter se consonare cognoscamus; Juniores enim multa de suo addiderunt, ita ut sæpe contraria referantur.

†

§. I.

CUm hodie argutæ Græcorum Fabulæ multorum passim (a) industriam exercent, mihi quoque, ut opinor, in illis exponendis, & cum veritate Historica reconciliandis, vires ingenii mei periclitari licebit; quod tamen cum majorem operam postulet, certe prolixiore, quam ut hujus cartæ angustia ei sufficiat, hic tantum sententiam meam, de universo illo Historiæ Græcæ tempore, quod vulgo Mythicum vocant, breviter & quasi in compendio proponere, uberiorem vero ejus tractationem in aliam commodiorem decrevi reservare occasionem.

- (a) Bochartum, Marshamum, Pezronium, Clericum, Lœscherum, aliosque citare possem, quibus forsân Dn. Hardt brevi accedet, ejus promissas Fabularum Græcarum explicationes avidissime expectamus.

A 2

Nemi-

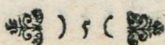
§. II.

Neminem autem hoc in controversiam vocaturum arbitror, Javanem s. Jonem, Japeti filium, Græcorum primum conditorem fuisse; à quo *Faones, Jones, Aones, Chaones, Chones, & Hyantes* dicti videntur; quamvis ipse forsitan in Europam non transierit, sed in ea Asiæ Minoris regione sedes suas habuerit quæ nomen *Maonia, & Fonia*, ab ipso acceptum, omnium constantissime retinuit, etiam cum alii hoc tanquam obsoletum aspernarentur. Quid vero hoc vocabulum *Javan* proprie sibi voluerit, (b) nos quidem ut incompertum in medio relinquimus; Veteres tamen illud à *λυτο*, derivasse, vel inde quis colligere posset, quod vetustissimos Græciæ incolas, Javanisque adeo posteros, etiam *Titanas*, à *τυτω*, itidem *λυτο*, (Pl. 40.3.) appellare consueverint, unde quoque eos *γίγαντας, γηγενης, πηλογονες & αυτοχθονας* vocatos, nemini literarum Græcarum non plane rudi obscurum esse potest.

(b) ignoramus etiam adhuc, quam appellatio *Græcorum* originem habuerit, quæ ipsi quidem Græci interdum, at rarius, Latini vero scriptores frequentissimè usi sunt, & ab iis ad nos quoque devenit.

§. III.

Javanem porro quatuor filios habuisse, *Elisam, Tarfin, Kithim & Dodanm*, è sacro Codice discimus, quorum mediù Hispaniam tandem & Italiam coloniis suis occuparunt, ideoque admodum probabile est, eos primos in hanc nostram Europam transgressos, inque
Græcia

Græcia aliquamdiu substitisse, ubi *Pelagii* (c) cognominati fuerint, (vel à פּלַג separatione, propter parentes & agnatos, in Asia derelictos, veletiam אַπο τῶν πελαγεῶν , à ciconiis, propter immane peregrinandi studium,) nonnullasque in eâ civitates extruxerint, *Sicyonem* סִיכֹון *Tiryatha* טִירַתָּה & Mycenen מִיכֵנָה , quarum nempe mœnia à Gigantibus ædificata ferebantur.

- (c) Pelagos antiquissimos Græciæ incolas fuisse in confesso est: adventus eorum rectissime ad Sec. III. post diluv. refertur, quo nempe Sicyonii regni primordia poni solent: ab iis tota Peloponnesus *Pelagria* appellata: iidem vero in Italia *Tyrhenorum* nomen adsciverunt, seu potius ab Auctore suo *Tarsi* acceptum retinuerunt, uti etiam *Maceda* s. *Macedones Kirthiorum* memoriam in Græcia conservarunt.

§. IV.

Proximi his Leleges fuere, Nomadum instar vagi, & ex variis Javanidarum familiis, in Asia adhuc residentibus, præcipue vero *Dodanim* s. *Doriensium* (d) collecti, unde etiam nomen suum, quasi δεδειγμένοι , vel à דָּה , virentibus pascuis, quæ sectabantur, vel denique à דָּרָה , mutua adhortatione, qua quisque fortium suum ad iter incitabat, accepisse videntur.

- (d) convenas hosce è *Caria* potissimum genus suum duxisse, ipsi Græci testantur, hanc autem regionem *Doriensium* quoque patriam fuisse, alibi docebimus.

§. V.

Hos tandem *Hellenes* insecuti, *Eliæ* posterì, & ab eo non secus ac *Elei*, *Acoles*, *Elevsinii*, *Helæta*, *Helli*, &c.

denominati; Hellespontum illi primo accoluerant, mox eo superato Macedoniæ & Theſſaliæ ſe infuderunt, (e) & hujus etiam pars aliqua præ cæteris olim *Hellas* dicta, poſtea vero quam Hellenes tota Græcia potiti ſunt, nihil mirum eſt, hunc quoque titulum cum ea communicatum fuiſſe.

(e) quemadmodum ego Diluvium Ogygium Sec. p. Dil. V. ad Leleges, ita Deucalioneum, Sec. p. D. II. X. ad Hel- lenas, eorumque demigrationem in Græciam perti- nere, ambasque gentes Magni illius & generalis Di- luvii memoriam, apud Pelasgos jam vetuſtate prorfus obliteratam, his Seculis ex Aſia denuo ſecum attu- liſſe, inde vero poſteros eorum novi erroris anſam arripuiſſe reor.

§. VI.

Et hi fere fuerunt populi, quibuscum Phœnices & Ægyptii, ex Oriente navibus adveſti, magnum illud atroxque bellum geſſerunt, quod Poëtæ, ob rationes jam ante memoratas, Titanicum & Giganteum no- minare amant (f) cujus tamen originem, variasque fortunæ vices, paulo fuſius exſequi, operæ forte præ- tium, nec lectori benevolo injucundum fuerit.

(f) nos itaque Clerico non adſtipulamur, qui ipſos Græcos primis ſtatim poſt Diluvium Seculis hoc bello inter ſe conſixiſſe arbitratur, multoque minus Pe- zronio, & Rudbekio, qui iſtum qualemcunque hono- rem Gallis ſuis, Suecisque, vindicare nituntur.

§. VII.

Et illos quidem, qui de Phœnicum primis, in omnes Europæ, imo totius orbis oras, inſtitutis navigatio- nibus, plura noſſe deſiderant, ad Bochartum ablego, qui de illis integrum librum conſcripſit; nobis hic ſuf-

sufficere poterit, eos non solum plerasque infulas Maris Ægæi (ab אֵי־גַיִם infulus gentium Gen. 10. 5. dicti,) infedisse, sed postea quoque terram continentem tentasse, Græcisque tandem ope Ægyptiorum debellatis, multorum regnorum fundamenta posuisse, quibus Europæi simplices, suaque forte contenti, hucusque caruerant. (g)

(g) commentitius enim atque fictus est ille Regum Sicyoniorum catalogus, quem nonnulli Chronologi tam magnifice ostentant; nec prima familia Regum Argivorum firmiori stat talis; quam tamen nos, non ut alii fecere / plane rejiciemus, sed potius illam in ordinem redigere, nostræque sententiæ, quoad ejus fieri poterit, adjungere studebimus.

§. IIX.

Phœnices autem, ut Bochartus egregie advertit, quasi בני-ענק filii Enak, contracto paululum nomine (בענק) dicti; quos nempe Heroes, procera suâ statura, immensoque robore conspicuos, ubique terrarum secum duxerint, eosque expeditionum suarum duces comitesq; habuerint; unde ipsa quoque Carthago apud Plautum חֲרִי־עֵנֶק sedes Anacum audiat. Quis igitur rebus ita comparatis non facile sibi persuaderi patiat, eorum etiam aliquos in Græciam venisse, & ibi quoque, ob majestatem corporis, animique magnitudinem, multum in imperiis magistratibusq; versatos fuisse? Certe non *Anacum* modo Lelegum Samique Regem, & *Anaclem* Miletii conditorem, à quo illa Anactoria olim vocata, Bochartus istis annumerat, sed Clericus quoque cum Tanaquillo Fabro Inachum

chum inter eos refert, quibus & ego non invitus assentior; quippe antiquissimum hunc & sine controversia omnium primum Græciæ Regem, non alienum ab istis, (Ancæo & Anacte,) sed eundem plane fuisse, judico, & illum ipsum forte Enakum, quem sacræ literæ celebrant; qui paulo ante tempora Mosis, (ejus enim ævo Inachum vixisse, omnes fere primæ Ecclesiæ patres, & plures quoque Ethnicorum, uno ore adseverant,) cum Phœnicibus in Græciam abierit, Lelegesque primum, insulas habitantes, sibi subjecerit, mox vero utramque continentis oram dominio suo complexus sit, & in utraque urbes struxerit, Anactoriam quidem de suo nomine in Asia Minori, in Europa vero Arbon, in honorem patris sui Arbæ, quam tamen Græci post modo, B more Æolico in G mutato (uti *πρεσβυς πρεσγυς, βλεφαρον γλεφαρον, βενος, γενος* &c.) Argon (h) appellasse videntur; quamvis tamen colonia ab hujus urbis civibus in Italiam deducta, genuinum nomen Arbos s. Arpos sola retinuerit.

(h) plura hujus nominis oppida fuisse, variis tamen epithetis distincta: Hoc enim quod Inachus in Peloponneso instituit, Inachium, & ob aquæ penuriam Dispsium dicebatur; à quo non longe aberat, Achaicum s. Iasum, commodiori loco à Phoronæo s. Danao, ejus successore, ad amnem Inachum conditum; Amphiloichium erat in Epiro; Pelasgium in Thesalia; Oresticum in littore Ponti Euxini; & tandem prædictum Arpos s. Argos Italicum, cui procul dubio Arpinum quoque Ciceronis patria originem suam debuit.

Eodem

§. IX.

Eodem tempore, aut non multo post, **DANAUS** ex Ægypto in Græciam venit. Fuerat ille interioris Ægypti Rex, ejusque potissimum regionis, quam, e multis insulis conflata, Nilus brachiis suis amplectitur, quamque Græci postea, à triangulari sua forma literæ Δ affimularunt, ipsique incolæ, non alia certe de causa, Ribî s. Rahab, (Ps. 87. 4. &c.) id est pyrum, olim vero, cum adhuc latius pateret, Caphthor, malum Punicum appellasse videntur; Et hæc procul dubio illa mystica ratio fuit, ob quam Jovis Casii simulacrum, quod Pelusii, & in templo Montis Casii, nempe in vrbibus hujus regionis existit, Achille Tatio teste, Malum tale extensa manu tenuisse fertur. Novi quidem Bochartum, LXX. aliosque interpretes secutum, maluisse hoc nomen Cappadociæ tribuere, sed & ipse fatetur, Arabem, Benjaminem, autoremque libri Juchasin, ejus loco Damiatam posuisse, quibuscum etiam Lighthorus consentit, pluribusque è Talmude depromtis exemplis satis superque ostendit, veteres Judæos, quamvis Capthor propter quandam soni convenientiam cum Cappadocia confuderint, nequaquam tamen illam Asiaticam, sed hanc potius Damiatæ vicinam Ægyptiaci littoris oram, ante oculos habuisse. Et sane si quis omnes circumstantias, omniaque scripturæ loca de Caphthoræis agentia, probe considerarit, nullo pacto Bocharti sententiæ subscribere poterit: Nostrium tamen non est, ejus aut aliorum famæ aliquid detrachere: Revertimur itaque ad Danaum, quem nos uti jam dictum, Ægypto inferiori imperasse, ultimumque è

B

fami-

familia Rameffica Regum Taniticorum, Israelitis ad-
 modum faventium (Gen. 47. 11.) arbitramur fuisse,
 qui non sine singulari ope summi Numinis, (Amos. 9.
 v. 7.) cum magna suorum parte cruentas manus re-
 gis istius alieni (Exod. 1. 8.) hoc regnum destruentis,
 evaserit, teque ad agnatos suos Palæstinos, à Caslu-
 chæis nempe æque oriundos, (Gen. 10. 14.) receperit,
 ubi Avæis ad internecionem deletis, (Deut. 2. 23.) cir-
 ca Gazam aliquot annos hæserit, tandem vero, ne ibi
 quidem se in turo versari animadvertens, Phœnicibus
 viam monstrantibus, in Græciam concesserit, nonnul-
 lis tamen suorum Gazæ relictis, unde etiam hujus ur-
 bis incolæ, reliquiæ insularum Caphthor (Jerem. 47. 4.)
 nominantur. Nonne hæc omnia sic satis bene cohæ-
 rent, multoque melius, quam si Caphthoræos primo
 in ultimam Cappadociæ provinciam Sidenem ex Æ-
 gypto abducere, eosque postea, nulla suadente ratione,
 à monte Caucaaso denuo in Palæstinam, quin ad ipsam
 Sirbonis lacum revocare studeamus? Nos autem fa-
 cile patimur unum quemque suo (quod ajunt) sen-
 su abundare. Interim hujus rei memoriam non plane
 apud Judæos interiisse, liber Juchasin indicio est, cujus
 autor, quasi ex mente Arabum, Misraimum, primum
 Ægypti regem, duos refert successores habuisse, Cob-
 tim, & Caphthorim, postea vero regnum à filiis
 Caphthorim ad filios Cobtim translatum fuisse. Quid
 clarius quam Ægyptum olim universam inter Coph-
 tos & Caphthoræos divisam, hos autem postea ab illis
 subjugatos fuisse? Illi nempe initio superiorem Ægy-
 ptum & Thebaida, s. terram Pathros, quæ propterea
 Ezech,

Ezech. 29. 14. patria Ægyptiorum vocatur, hi vero inferiores, infulasque Caphthor tenuerunt, donec hi ab istis subacti, aut expulsi sunt (i). Cæterum vel à Cophthis, vel etiam quod magis arridet, a Caphthoræis, nomen Ægypti apud Græcos ortum videtur; scilicet ex תפתור infulis Caphthor, patria eorum, formatum, R finali neglecto, aut in S conuerso, qua etiam ratione ex Gadir Gades factum est, ut alia exempla omittam, quorum sane non pauca ex ipso Bocharto adducere possem,

- (i) Cum nempe Rex Thebaidos, Ægyptique superioris, paulo ante Mosis nativitatem Regnum Pastorum s. Taniticum in inferiori Ægypto evertit, Israelitasque postea durissima servitute pressit, quod non opus erit multis denuo probatum ire argumentis, cum nos hoc jam alibi fecisse meminerimus.

§. X.

Ipsam autem profugum Regem Græci multis, onerant magis quam honorarunt. nominibus. Eum enim nonnulli Phoroneum, à titulo regio Pharaonis, in sacra Scriptura notissimo; plures Danaum, à sede antiqua Tani s. Zoane in Ægypto; alii Jasum, à sede nova in Jade s. Jonia; pauci vero eum nativo, ut ita dicam, nomine, Acrisium vocarunt, eoque Ægyptiacum Conchares s. Achoreus, quod in laterculo Regum Taniticorum habet, non male expresserunt; quæ tamen omnia si recte conjungantur, satis accuratam nobis hujus Regis descriptionem suppeditant, Regis inquam Acrissi, Pharaonis olim Tanitici, postea Jonici. Tempus quidem illud dilucidius expedire non permittit; hoc interim

certo persuasus sum, neminem historię Mythicę peritum, mentemque à præjudiciis liberam habentem, hanc meam sententiam (k) iniquiori censura notaturum, præsertim cum non ovum ovo similius sit, ac Phoroneus Danao, & Acrisio Jafus. Comparentur modo inter se, patria, parentes, liberi, generi, nepotes, agnati, successoresque eorum, nec non belli pacisque opera, tunc liquido apparebit, unum tantum regem sub diversis hisce nominibus latere.

(k) mens mea, uti jam ante indicavi, hæc est, familiam primam Argivorum Regum, ab otiosis hominibus nimiamque Antiquitatem patriæ suæ arrogantibus, & secundâ concinnatam, ad eamque reducendam esse; quod & videor præstare posse, modo res meæ ferrent huic negotio diutius immorari.

§. XI.

Memorant autem hunc Regem navibus actuariis, quarum usum primus ostendisse dicitur, in Insulam Rhodum appulisse, ex ea vero ob ingruentem pestem in Græciam profectum, Pelasgos sibi Argivosque priori eorum Rege profligato, subjecisse. Cæterum quis ille Rex fuerit, non convenit inter scriptores, neque nos discrepantes eorum opiniones, colligemus, sed rem potius ipsam, veritatemque spectabimus; Hoc enim sole meridiano clarius est, illum, quem Danaï fratrem vocant, quemque ab isto, post ferale bellum, in Græcia quoque gestum, tandem in fugam conjectam scribunt, non fuisse eundem regem, qui eum antea Ægypto exterminarat. Quis ergo? non alius sane quam Inachus,

Inachus, quem Græci propterea pro fratre ejus habuisse videntur, quia itidem ex Oriente advenerat. Hic autem, uti diximus, jam ante Danaum Græciæ partem occuparat, inque ea ipsa regione, in quam Danaus exscensionem fecisse perhibetur, non procul a littore oppidulum quoddam posuerat. Cum illo itaque crediderim Danaum primo societatem inisse, conjunctisque viribus Pelasgos, vetustissimos Peloponnesi incolas, superasse; mox vero ipsos ambitionis oestro percitos, de hâc quoque præstantissima Península inter se digladiatos, Inachumque demum, multis suorum amissis, ea decedere coactum: At regnum contra Danaï tanta incrementa cepisse, ut imperio Pelasgorum (quos de suo populi que sui nomine Danaos appellari jufferat,) non contentus, Hellenes quoque superiores Græciæ provincias Thessaliam & Macedoniam possidentes, aggredi non dubitarit: Et hoc alterum illud, priorique multo gravius bellum fuisse puto, quod Danaus hic cum Titanibus istis gesserit, in quo tamen procul dubio succubisset, nisi insperatum ipsi aliunde auxilium venisset, victoriamque hostibus pene de manibus extorsisset. (1)

(1) Pallene dicebatur uterque locus, ubi Titanes à Diis victi, quorum alter in Peloponneso, & alter in Macedonia erat; nomen accepisse videntur à פלנין miraculis, quæ ibi contigerint: notandum vero istas pugnas, uti locorum, ita longo quoque multorum annorum intervallo disjungendas esse, & Danaum aliquando in monte Thessaliæ Oethry ab hostibus suis circumfessum, inque maximas angustias adductum fuisse.

§. XII.

Hujus quidem victoriae gloriam, alii Jovi, alii vero Herculi vindicant, nos tamen hunc ab illo cogitatione, magis quam re separari, unumque tantum duobus istis nominibus non sane Deum, sed miserum imo improbum hominem, designari arbitramur, & quidem ut compendium verborum faciamus, mœchum illum, raptoremque puellarum famosissimum, qui stupris sceleribusque suis totum fere orbem terrarum inquinavit, nec minus tamen ab insana Ethnicorum turba, multis post seculis, maximis, unque summo Numini debitis honoribus affectus, venerandoque illo Jovis nomine ornatus fuit; quod æque ac Ζεὺς, (Æolica Dialecto pro Ἰεὺς) à sanctissimo illo & ineffabili derivatum, à Danaisque, Hebræorum olim in Ægypto amicis & convictoribus, in Græciam perlatum fuisse, res ipsa indicare videtur. In venerat autem hic nebulo apud veteres digniores facinoribus suis titulos, si verum est, quod Clericus affirmat, Ζηνὶ ἢ Ζεὺ, antiquissimum ejus cognomen, idem esse quod Ἰσκόρτορ: Et quis mihi vitio vertere posset, si alterum quoq; Ἀργυρεὺς, quod in serie Regum Argivorum ceu Danaï gener obtinuit, à Ἰσκόρτῳ, concubinus, deductum esse, contenderem? Proprium vero ipsius si quis cognoscere velit nomen, illud Asis s. Afeth fuisse autumo, quod Græci postea linguæ suæ accommodarint, & inde suum Asterius formarint; ita enim ille Jupiter vocatur, qui Europam regis Sidonii filiam, ex Phœnicia abripuisse, inq; Cretam suam deportasse fertur. Pausanias eum Anactis filium facit, & meo quidem judicio, recte. Animum

num enim induxi, eum (m) cum fratribus Plutone & Neptuno, ad tres illos Enaci filios Sefain, Thalmain, & Ahimanem, pertinuisse, quos sacra scriptura non uno loco memorat, quique à Judæis patria sua Hebrone pulsi, novas procul dubio coacti sunt alibi sedes quærere. Et de cæteris quidem nihil habeo quod dicam, quas illi oras petierint, nisi forte alter Libyam, alter vero Hispaniam sibi sumserit, quod tamen jam non vacat disquirere; Sefain autem seu Assin (transpositis literis vel N præfixo more Arabum) cum Curetibus s. Cretæis ex urbe Palæstinæ Gaza ipsū secutis, (conf. Ezech. 25. 16. Soph. 2. 5. &c.) Cretam insulam, ab ipsorum postea nomine dictam, invasisse, inque ea regni sui sedem collocasse; mox vero reliquis quoque maris Ægæi insulis, quas pater ipse ante tenuerat, & tandem ipso quoque Argivorum regno, totâq; adeo Græcia, potitum fuisse opinor.

(m) Fabulam istam de Saturno, tribusque ejus filiis, vulgo de Adamo aut Noacho, eorumque liberis, interpretari solent, quod nobis quoque non displicet, quippe Græcorum consuetudinem non ignoramus, ad diversas simul Historias alludendi. Eos tamen propius ad verum accedere putamus, qui de certo quodam Græciæ Rege hic potissimum sermonem esse persuasum habent. Nosque non veremur sane hoc pro certo tradere, ipsum quoque illum Deorum parentem Uranum s. Cælum, à recentioribus Græcorum Mythologis ad exemplar antiquissimi sui regis Inachi effectum, Danao vero Saturni personam impostam fuisse.

§. XIII.

Unicam enim Danaus tantum habuit Filiam. quamvis

vis Poetae quinquaginta ipsi tribuerint, & de iis more suo multa absona commentis sint, immemores veteris istius proverbii, mendacem debere memorem esse. At tamen unica haec filia multis quoque nominibus inclaruit. Aliis enim Niobe vocatur, & brevius Jo, aliis autem à parente, Danae, & ab insigni fide conjugali, Hypermnestra; quam scilicet sponso suo Jovi s. Lyngeo praestitisse narratur, quae eam invito admotum patris ejus uxorem duxerat. Danaus enim ægerrime illud tulisse fertur, & hujus quidem indignationis praecipua causa fuisse videtur, quod sibi à genero suo periculum metuebat, à cujus nempe genitore Inacho olim se gravissime dissensisse norat, adeoque non injuria verebatur, ne filius ejus aliquando par pari referret, regiamque sibi adhuc vivo praeriperet dignitatem: Plusque adeo apud eum valuit veteris offensae quam recentis beneficii memoria; siquidem iste Jupiter paulo ante fidelem ei in bello Titanico fortiter navarat operam, (n) maximamque sibi ex ea re bene gesta apud omnes Danai copias compararat auctoritatem, unde quoque facillimum ipsi factu fuit, Regem hunc invidum, & à quo nihil æqui impetrare poterat, qui etiam conjugem ipsius filiamque suam immerentem in vincula conjecerat, throno deturbare, & in extrema fere senecta denuo in exilium ejicere; qui vero num ad ultimum tota Graecia excesserit, & in Italiam confugerit, quod de Sarurno memoriae prodiderunt, nobis adhuc inexploratum est.

(n) Dixi supra Jovem ab Hercule non esse distinguendum, ejus tamen rationem reddere oblitus sum, quod nunc faciam. Clericus itaque hanc vocem Hercules ab הרובל deductam, mercatoribus Phœniciis competere

tere putat, qui omnes Maris Mediterranei oras perlustrantes, isto suo nomine omnibus gentibus, quibus cum conflictabantur, innotuerint: Ego vero Anaxæos potius, qui Mercatoribus istis defensores aderant, ab Europæis nationibus hoc titulo designatos fuisse reor, ejusque forte radicem in Celtica lingua, antiqva Græcorum affini, quærendam: Nimirum voculam Rake s. Recur majoribus nostris gigantem significasse constat, cujus Diminutivum (uti vocant) Râkel adhuc hodie in usu est, quod tamen nunc in convicium degeneravit, hominemque, viribus quidem & corpore validum atque magnum, animo vero & moribus parvum & deficientem, imo propter enormem pigritiam ad nullum fere laborem aptum, denotat. Quid si nomen Herculis, aut Heraklis, quemadmodum Græci illud pronunciabant, hoc fonte derivatum dixerò? Auditum admissi, risum teneatis. Amici: Non enim hic nos ludimus, lectorisque risum captamus, sed serio rem agimus. Præfigatur modo litera R. initiali Spiritus densus H, quod olim omnes fere gentes, & Germani potissimum, ob asperitatem soni, facere solebant, e. g. Hrolvitha, Hradisch &c. tunc nullo sane negotio ex Rake s. Râkel fiet HRâkel, Heracles, & si porro ultimum R in voce Recur ob Euphoniâ in L mutetur, cujus etiam moris quamplurima exempla in promptu sunt, tunc habebimus ipsissimum HRecul, Hercules. Non ego quidem hanc mordicus tenere constitui nominis istius expositionem, sed si melior occurrat, ipse primus eam calculo meo condemnabo. Interim tamen hoc mihi certum atque compertum est, non unum hominem, sed plures, (Varro XLIV. nominat,) omnesque adeo eos Enaci posteros, qui præ cæteris eminent, giganteo hoc Epitheto à Græcis exornatos fuisse. De cætero hoc unum adhuc addam, aucto-

C

rem

rem libri de origine Gentis Romanæ sententiam nostram non parum confirmare, quippe qui Recaranum quendam (eo nostrum Recur!) primum Herculem appellatum, quod viribus, formæ & virtute aliis antecelleret, ex Cass. Pontifical prodidit. *vid. Cellarii s. Fabri Thesaur.*

§. XIV.

Jupiter autem fugato socero totius Græciæ imperium adeptus, in Creta tandem diem suum obiit, ibique sepultus est. Filii vero ejus, quos complures, è multis tamen uxoribus atque pellicibus, reliquerat, luculentam hanc hæreditatem adierunt. Et Europa quidem Sidonia geniti, Minos Cretam, Rhadamantus Cycladas, Sarpedon Lyciam accepit: contra Aethlius s. Ethalion, & Arcas magnam Peloponnesi partem inter se dividerunt, alter Elidis & Achaïæ, alter vero Arcadiæ Rex factus, diversis tamen matribus prognati, ille Protogenia, Deucalionis, hic Calisto, Lycaonis filia. Susceperat etiam è Danaï nata sobolem, unicum nempe filium, Apin s. Epaphum, qui Abas quoq; & Phorbas nominatur, voce è duabus (Pharao Abas) contracta: Hunc autem cum matre in Ægyptum remiserat, ut regnum hoc, jure ipsi debitum, armis recuperaret; Et hujus longinquæ expeditionis causa, idem, Perseus, Pegasus, Priapus, & Peranthus, non uti Clericus putat, a $\alpha\psi\tau\alpha$ equitando, sed $\lambda\pi\tau\alpha\ \pi\epsilon\gamma\alpha\sigma\alpha\iota$, a transfretando, dictus fuit. Cæterum hoc ei iter initio ex sententia successisse videbatur. Cephenibus enim s. Cophthis devictis, regnum Pastorum (o) in inferiori Ægypto instauravit, Memphimque & alias urbes

bes condidit, aut mœnibus cinxit: Nihilofecius tamen vivo adhuc parente periit, ab inimicis suis in venatione ex infidiis trucidatus, quia potestate sua abuti volebat. An pater mortem illius ultus sit, nos quidem nescimus, hoc autem traditur, totam Peloponnesum in ejus honorem Apiam vocatam.

- (o) Pastorum ille Græcorum Dynastiam restituit aut fundavit, de qua tamen nihil certi habemus, nisi quod Pastoribus Phœniciis subjungenda sit. Itaque cum alibi jam tres priores istorum Pastorum Hebræis vindicaverimus, & primum Salathin, Josephum, alterum Bæonem s. Bnonem, Benjaminum, & tertium Apachnasum, Ephraimum fuisse, demonstraverimus, poterimus etiam nunc tres reliquos commodissimâ hâc ratione interpretari, ordine eo, quem apud Africanum deprehendimus, servato, ut Tania s. Staan, (quem Manetho Janian vocat,) Danaum, Assis s. Aseth, (Africano Archles i. e. Hercules,) Asterium, & Apoph's demum Epaphum, ejusque memoriam repræsentet. An vero hic noster successores, & quos habuerit, altioris res indaginis est, de qua tamen non opus erit plura hic incassum verba facere, cum non ad Græcam, sed ad Ægyptiacam proprie pertineat Historiam.

§. XV.

Jovi igitur vita functo in Argivo Regno Argus successisse dicitur, qui tamen num frater aut filius Epaphi, & qua porro matre natus fuerit, supervacaneum esset examussim disputare; Græci enim ipsi de ea re non contentirint. (p) Creditur autem Argon condidisse, quod tamen si verum, de sola inferiori urbe intelligendum

dum erit; siquidem superior s. arx ipsum Phoroneum s. Danaum auctorem habuisse, & ab eo Phoronicum, s. Larissa fertur appellata fuisse; cujus duplicis appellationis, prioris quidem ratio est manifesta, posterio-rem autem me ignorare profiteor; quamvis enim plures ejus nominis urbes fuerint, duæ videlicet in Theffalia, duæ quoque in Asia Minori, quarum altera Ægyptiaca cognominata fuit, credo tamen eas omnes hac recentiores, & illius forte colonias fuisse. Sed præter eas arcem quoque adhuc hodie ejus nominis in confiniis Ægypti & Palæstinæ reperio, quam si Danaï ævo jam extitisse, eiq; ex Ægypto pulso sedem aliquamdiu præbuisse, demonstrare possem, res omnis in vado esset: Plinius quidem eam Græcis Arabiae oppidis annumerat, verum an hæc in parte fidem mereatur alii viderint: Eodem certe jure posset quis, Græcos fecutus fabulatores, a Pelasgi, vel filio Lari, vel filia Larissa, omnium harum urbium nomen & originem repetere.

(P) Aliis enim est Jovis & Niobes filius, aliis quoque Peranthi & Callirhoes, vel Danaï, vel Agenoris, vel denique Aristoris & Mycenes Phoronei sororis, ut plures omittam ineptorum Genealogorum opiniones. Nec sane urbs Argos ab eo nomen suum accipit, uti Græci somniant, sed vel à patre Inachi Arba, ejusque sede Hebrone s. Kiriath-Arba, vel etiam, (si cui hæc nostra, jam § 8. proposita sententia, minus verisimilis fiat,) ab altera ejusdem urbe in Palæstina, Debira s. Kiriath Sepher, quam Chaldæi Kiriath-Arche, urbem Archivorum appellant. Ideoque hic Argus fortasse plane confictus, aut idem ille Arcas fuerit, quem

quem paragrapho superiori memoravimus, tutor modo liberorum Epaphi, quorum tres nobis in Græcia reliquisse videtur, Triopam s. Proitum, (transpositis litteris,) Argivorum, Cynurum s. Cynortam, Lacedæmoniorum, & Epopeum Sicyoniorum atque Corinthiorum Regem.

§. XVI.

At nos Argivorum res aliquantisper seponemus, & ad Athenienses interea progrediemur, cum istis, teste Pausania, de primatu antiquitatis certantes, qua tamen lite facile superfedere potuissent; cum nostra sententia Athenarum conditor Cecrops, non ante, nec post Danaum, sed simul cum eo in Græciam venerit. Non enim hic Rex solus Ægypto excessit, sed eum multi suorum, virique adeo principes, comitati sunt; & hæc sine dubio causa fuit, quamobrem non solum Argos & Athenæ, sed (q) Troezene quoque & Megara Ægyptiacam originem jactarunt. Quod autem speciatim ad Cecropem hunc attinet, memoriæ proditum est, eum Sain, Ægypti inferioris urbem Minervæ dicatam, (quæ nempe Ægyptiis secundum Pausaniam Sais secundum Platonem vero Neith dicta) patriam habuisse, novamque propterea urbem, quam in Græcia struxerit, istius Deæ nomine Athenas appellasse. An hoc ita se habeat, doctioribus linguæq; Ægyptiorum antiquæ peritioribus dijudicandum relinquo, existimo tamen Cecropem etiam ad Athenas Arabiæ Petrææ urbem, cujus Plinius meminit, respicere potuisse; hæc vero num sua lingua Etham vel Echan, dicta fuerit, nescimus; Istius mentio fit Num 33. 6. & alibi, hujus ve-

ro etiam in sacro codice aliquoties, sensu tamen, uti vo-
cant, appellativo, ut robur aliquod significet; Nihilo-
minus censent nonnulli, Athenas ab hoc אֶתֶּנָּה nomen,
suum habere, quod nos quidem nequaquam impugna-
bimus, cum arci ejus munitissimæ haud male conve-
nire videatur, quam Cecrops de suo nomine Cecropi-
am appellasse, civesque suos, ut & priores hujus regio-
nis incolas Leleges, in XII. vicos s. parvas civitates di-
stribuisse fertur, antea sparsim, prout cuique placebat,
habitantes; & inde forsitan Cecrops, כֶּכְרֹפֶס, plani-
tium littoralem (Gen. 13. 10) determinans, nominatus
fuit. Cæterum regnum ejus plurimis seditionum tur-
bis fluctuavit, quæ statim post ipsius mortem cœpere.
Unicum nempe filium habuit, tresque innuptas gnatas:
Illo vero (Erisychton ei nomen erat,) ante ipsum mor-
tuo, Cranaus quidam opibus & potentia reliquis Athe-
niensibus præstans, neglectis puellis, regnum invasit,
sed ab Amphictyone, Hellenis, uti ferunt, fratre, Joni-
caque, ut è nomine patet, stirpe oriundo, paulo post
eo per vim spoliatus, verum & hic quoque ab Erich-
thonio oppressus est, quem ego Erisychthonis filium,
& ab amitis suis clam educatum fuisse, conjicio. Hunc
denuo Pandion, Itoni, ut arbitror filius, & Amphicty-
onis Nepos, excepit. Isto vero defuncto, Erechthe-
us, Erichthonii filius aut nepos, vel ut alii volunt Æ-
gyptius, Atheniensibus tempore famis annonam adve-
hens, hujus beneficii gratia rex creatus, habenas im-
perii satis diu retinuit, illas tamen ad ultimum, ab E-
leusiniis & Thracibus oppugnatus, una cum vita amisit,
uti alibi pluribus docebimus.

Solen-

(9) Solenne quidem est Græcis, singulis, aut plerisque certe urbibus, conditores cognomines assignare; Træzeni tamen primum apud ipsos Orum regnasse perhibent, quæm Ægyptium fuisse, vel nudum nomen, ipso Pausania teste, satis evincit: Megareses quoque Care Phoronei filio gloriati sunt, & post eum demum Lelegem ex Ægypto venisse, autumant, à quo indigenæ Leleges dicti fuerint, quod tamen falsum esse, è superioribus patet. Valeant itaque, tum hic, tum quoque Træzen & Megareus, quibus hæc urbes sua se nomina debere putabant, quæ à מצד habitatio, & צרף צרף, rapido fonte, rectius derivantur: Eademque ratione Attica Ἰαθία non ab Heroe Ἰαθίο, aut à Nympha Atthide, sed ab ἀκτι, littoris ora, ut erat, denominata fuit.

§ XVII.

Non soli vero Ægypti, aut Anacæi, nova in Græcia regna condiderunt, sed & alia Phœniciorum turmæ, quin integræ quoque gentes, metu Israelitarum è Palæstina quoque versus diffugientes, eorum vestigia præferunt. Jam semel lectorem harum rerum curiosum ad Bochartum remisi, nec sane ea audacia sum, ut viri hujus, immortaliter de his studiis, deque Geographia antiqua meriti, scrinia, clanculum compilare sustineam; ingenue potius profiteor, me omnia, quæ de Phœnicum coloniis, in Græciam deductis, in medium allaturus sum, ab eo mutuo sumfisse. Igitur ut insulas taceam, quarum (r) plurimas Phœnices in federe, Cadmus quoque Cadmonæorum gentem, ad montem olim Hermonem in Palæstina habitantem, (unde etiam ejus uxor Harmonia dicitur,) secum trahens, Bœotiam

Boeotiam invasit, & Hyantibus pulsus, Aonibusq; oppressis, arcem primum Cadmeam in ea extruxit, cui postea urbs etiam Thebarum accrevit, æque ac Thebez in Palæstina (Jud. 9. 50.) à תרבות coeno-nomen habens, quo nempe secundum Dicæarchum hyeme fere oppleri solebat. Fingitur autem Cadmus serpentigenas adjuutores habuisse, quoniam ipse cum suis ad Hevæos pertinuit, à נחש serpente, ex mente Hebræorum, & propterea quidem appellatos, quod serpentum instar in cavernis domicilia sua habuerint. Reliqua quæ de literis ex Phœnicia in Græciam allatis, & de semente dentium anguineorum ab ipso facta, aliquo modo huc spectare videntur, brevitatis studio prætermitto; nec illam quoq; per obscuram quæstionem rango aut expedio, utrum hic Cadmus in Thracia ad montem Pangæum opulentas auri venas recluserit, & in Africa centum urbes condiderit, an aliis potius Cadmonæis & Cananæis hoc adscribendum sit, & quid horum propius ad veritatem accedat; Hoc tamen non possum plane silentio præterire, Cadmum tandem cum sua Harmonia, Thebis pulsam, in Illyrium se contulisse, ibiq; dici in serpentes commutatos, quod tamen Bochartus ita, & satis quidem ingeniose, exponit, duos lapideos angues, genus eorum Hevæum indicantes, in eorum memoriam, ab incolis eorum locorum inter Drilonem & Naronem amnes, quos Encheleas vocabant, erectos fuisse. Ut ut autem hæc sunt, certum est regnum quoque Thebanum, æque ac Atheniense, continuis fere dissensionibus laborasse, Cadmiq; progeniem sæpe throno excidisse, sæpe quoque in illum

re-

restitutam fuisse, quod in sequentibus dilucidare conabimur.

(r) e. g. Theram, quam Membliarus s. Membriareus (ממבריא) filius Poecili (Phichol), nec non Thasum, quam Thasus Cadmi frater occupasse traditur: Porro Aristæus Cadmi gener Ceam, & ejusdem nepos Bacchus Naxum, incoluisse feruntur; quamquam huic forte nihil in Græcia negotii fuerit, Regi videlicet Mesopotamiæ, quem Scriptura (Jud. 3. 8) Cusanem, Chaldæorum vero monumenta Evechoum (עכוש) nominant, unde facili & nota contractione Græcorum Evohus & Evius, itemque Bacchus, confieri potuit; videtur autem ille pro Cadmi nepote habitus, non solum, quia paulo post ejus tempora vixit, sed etiam quia יקרא, i. e. Orientalis fuit; sed hæc obiter. Interim hoc fere oblitus essem, Arabas etiam teste Strabone cum Cadmo, (vel potius cum Danao & Cecrope,) in Græciam trajecisse, Euboiamque habitandam accepisse, ubi postea Abantes dicti sunt.

§. XI X.

Sic itaque extranei isti, Anacæi, Ægyptii, & Phœnices, toti fere Græciæ dominabantur, & opes eorum adeo confirmatæ videbantur esse, ut nulla ratione convelli possent. Deo tamen omnipotenti aliter visum est, omniaque ista regna, uno tempore, unoque fortunæ imperu, prostrata atque pessum data fuere. Ipse vero necessitas postulare videtur, ut de hæc magna rerum Græcarum conversione accurate cogitareque scribamus. Tantalum igitur ferunt Mæoniæ in Asia Minori regem, à Trojanorum s. Phrygum rege bello

D

la-

lancesitum, eique imparem, cum magna suorum manu, nec minoribus divitiis, in Græciam transiisse; ejusque filium Pelopem tota deinceps Peloponneso positum, eam non novis modo colonis replevisse, sed ei quoque suum nomen imposuisse. Hæc summam exposita, uberius tractari merentur. Nimirum Tantalus illorum Græcorum Rex fuit, qui de stirpe Elisæ in Asia Minori adhuc restabat, & Æolum nomine ut plurimum utebantur, quod tamen non ab ἠέω turbine, quo disjecti fuerint, sed ab ipso auctore profectum fuisse statuo; neque inficior, eos quoque interdum Jones s. Mæonios, ab avo majori Javane dictos fuisse. Troes contra ii fuere, quos Strabo postea Trepoboles, aut saltim nominis ipsorum hæredes, Treviri nostri esse videntur. Illi autem magnam tunc potentiam nacti, totam omnino minorem Asiam occupare nitentur, quod & Eutebius de Thracibus expresse affirmat. Coactus itaque fuit Tantalus, invitus licet, illis loco, patria, urbe, domoque sua cedere, superatoque Hellesponto alias sibi sedes in Europa quærere; Et certe eas ex voto in Thessalia invenit, nisi opinione nostra plane fallimur. Hoc enim ipsum nomen hujus regionis evincere videtur; quæ sane non minus à Tantalò, vel Tattalo, (N. suavioris tantum soni causa inserto, ut ita nostrum forte Thassilo fuerit,) Thetalia, s. Thessalia appellari potuit, ac Peloponnesus à filio ejus Pelope. Accedit quod omnes Æolici reguli, qui cum Pelope irruptionem in Peloponnesum fecerunt, eamque perdomuerunt, ex hæc provincia orti feruntur, cur
itaque

itaq; solum Pelopem excluderemus, qui eorum Princeps, summusque Imperator fuit? Nec obstat, quod Tantalus, ex mente Poetarum, Jove, illi vero Aolo prognati sint; jam enim Pausanias observavit, istum quoque Aolum Jovem & Neptunum vocari, adeoque non dubium est, Tantalum, non Cretici istius Jovis, de quo supra egimus, sed hujus Aolici filium, & quidem natu maximum fuisse, si modo verum est, quod Graeci perhibent, Aolum quendam tot natorum, natarum, que patrem existisse.

- (s) De Troibus jam antiqui inter se controversiam habuerunt, an illi ad Graecos, an vero ad Barbaros pertinerint. Nonnulli prius haud veriti sunt affirmare, ea potissimum ratione permoti, quod pleraque Regum & Heroum Troicorum nomina, Graeca esse deprehendantur; quasi vero Homerus, aliique ejus notae homines, illa non potuerint ex suo ingenio confingere, aut in hanc Graecam formam commutare. Multo sane probabilius est, eos non secus ac Phrygas unversos, (quorum nempe minima pars erant,) Threicia, seu quod idem fere est, Celticae originis fuisse, idque non solum voces nonnullae, quae de ipsorum lingua restant, (e.g. Βεκκος, *Weske* / Βελτη, *Welt* / Κικλη, *Küchlein* / θυγατρη *Tochter* / &c.) sed ipsum quoque nomen Phrygum, Germanico *Steyen* s. *Steyen* / ut majores olim nostri in hac inferiori Saxonia illud pronunciarunt, non male conveniens, aliquo modo indicare videtur, & ob hanc forsitan nominis convenientiam Franci olim suum genus ab his Phrygiis deduxerunt: Adde, quod Aescanios quoque quos

(quos Germanis annumerandos nemo facile in dubium vocabit,) has quondam oras tenuisse, regio, lacus, flumen, sinus, insulæque ab illis denominatæ satis superque demonstrant, nec ipsi Græci, eos inter Trojanorum auxiliares recensentes, id negare possunt; Quid? quod totum olim hoc Alia Minoris latus, in septentrionem vergens, Alcenazi posterorum proprium, & ab illis ipse quoque Pontus Euxinus antea Axenos appellatus fuit. Mæones tamen s. Mæonii neutiqvam cum Lydis commiscendi sunt, quamvis hi postea illorum sedes occuparint. Illorum potius reliquæ, teste Strabone Mysi fuerunt, qui eodem hoc Strabone attestante multa cum Thracibus Asiaticis de Bithynia, & vario quidem Marte, bella gesserunt, quorum unum Homerus forte in sua Batracho-Myo-Machia ludibundo stylo descripsit; Mysios, levissima & obvia sane mutatione, in *ΜΥΣΣ*, mures, Thracas vero, in *Βατραχῆς*, ranas, convertens, quæ nostra sententia eo minus à veritate abhorreere videtur, quo majorem ejus speciem habet; siquidem in hac provincia, non Lacus solum, ad quem præliati finguntur, (Lacus nempe Alcanius,) sed Mons quoque Olympus reperitur, ex quo Dii ranarum male reingredientium improsperam sortem miserati, illis subsidia misisse feruntur, Cancros puta, quos sive quis de Astacenis, sinus Astaceni accolis, seu de Cercinis vel Cercitis, Strabonis quidem ævo ad Pontum Euxinum, Homeri vero tempore forte adhuc in vicinia Montis Olympi suas sedes habentibus, capere & intelligere velit, per me licet, cum uterque populus *απο των αστακων, και κερκινων*, id est ab astacis & cancris nomen habuisse videatur.

En

En tibi benevole lector Historicam fabulæ hujus explanationem, ad quam faciendam nuper Celeb. Dn. Hardt, omnes doctos eleganti sponſione provocavit: Novi quidem, illam ei non ſatisfacere, adeoque meliorem ab eo expecto: Interim tamen vix arbitror fieri poſſe, ut quis accuratiorem comminiscatur; Omnia vero murium & ranarum nomina in urbes convertere, hoc ego meas vires longe ſuperare fateor, nec ſane vacuas horas, quarum mihi perpaucas concatenati labores relinquunt, huic adeo intricato & difficili, forte tamen ſupervacaneo operi, impendere vellem, etiamſi eo, non unum, ſed decem, imo plura argentea pocula, lucrari poſſem.

§. XIX.

Sed ut ut eſt, plurimos Æolici generis Principes cum Pelope in Peloponneſum intraſſe conſtat, qui veteres hujus Peninſulæ reges nullo negotio devictos, partim interemerunt, partim vero ad iniquas pacis conditiones adegerunt. Cæterum ante quam porro ire pergamus, non inutile erit, paucis modo oſtendere verbis, in quo ſtatu res Græcorum ſub adventum Pelopis fuerint. Quod igitur ad Argivos attinet, iis tunc duo fratres, Triopæ ſ. Proiti I. Filii, Proitus II. & Agenor ſ. Acrifus II. præerant, qui ob ſimilitudinem nominis cum Acrifio ſuperiori ſeu Danao vulgo confundi, adeoque ei Danae filia & Perſeus nepos adſcribi ſolet, quod tamen falſum eſſe, ut alia taceam, vel hoc uno argumento probari poteſt, quod Perſeus tempore Eacchi viſiſſe, eumque acie ſuperaiſſe narratur. Accedit, quod ea quæ Græci de Perſei novo regno Mycenis inſtituto memorant, nullo modo cum eo potentatu conſiſtere

possunt, quem eodem tempore, à Pelope in Græcia fundatum, affirmant, & hæc ratio Eusebium quoq; impulisse videtur, ut Perseum in numero Argivorum Regum plane præterierit, & Acrisio statim Sthenelum subjunxerit. Sed ut è diverticulo hoc in viam redeamus, Fratres isti de Regno Argivorum magnum certamen habuerant, minorque Acrisius majorem Proetum regia sede expulerat, qui Tirynthen tamen aliaque minora oppida retinens, bellum ei facere non intermittebat. Hic igitur ut acceptam injuriam ulcisceretur, fœdus cum Pelope iniisse, eumque in Peloponnesum invitasse videtur, Acrisium vero existimo rebus suis nimium fidentem, ei cum exercitu in Thessaliam usque obviam processisse, ibique ad urbem Larissam à Pelope casum; Pelopemque tunc cum suis nullo resistente Peloponnesum ingressum, Proeto quidem Regnum Argivorum restituisse, ita tamen, ut Hellenum s. Æolum Principibus v. g. Bianri & Melampo, filias suas nuptum daret, iisque duas sui regni portiones concederet, quod eum admodum invitum ac recusantem fecisse, & inde non solum cognomen Megapenthis, propter magnum mœrorem, seramque pœnitentiam, sed etiam Anaxagoræ, propter habitationem in foro, generis sibi arcem forte fumentibus, accepisse conjicio. Acrisius autem nonnullos quoque filios reliquerat, Sthenelum, Electryonem, & Alceum, qui tamen ductis Pelopis filiabus, in ejus gratiam recepti, parvarumque urbium, Mycenes, Mideæ, & Tirynthis reges facti sunt. Nec minus Lamedon Sicyonis rex filiam suam Sicyoni vel Sisypho novo Corinthiorum regi despon-

ſpondere, Aphareus vero Meſſeniarum Princeps, Neleum
 ſidem Æolidam in communionem imperii ſui ad-
 mittere, coactus eſt; Ipſe Pelops, Oenomaum Piſæ in
 Elide Regem, fruſtra ſe ipſi opponentem, è medio
 ſuſtulit, hacq; urbe in primis delectatus, eam ſibi ſedem
 elegit, cæteris tamen (t) regulis, quibus potiores Pe-
 loponneſi urbes diſperſitus fuerat, ipſum pro ſummo
 ſuo Domino habentibus, ejuſque imperata obedienti
 animo facientibus.

- (t) Tabulas ego quidem de iſtis, aliisque Græciæ Regibus,
 confeſi Genealogicas, indefeſſo labore ex optimis
 Autoribus collectas, ſed penuria temporis, ſpatiiq;
 anguſtia, eas nunc vulgare, inque lucem edere prohi-
 bet; non deſpero tamen, ſi Deus modo vitam, &
 paulo liberalius otium conceſſerit, hujus me aliquan-
 do voti compotem futurum; non enim diſſiteor, me
 hiſce ſtudiis jam inde à pueritia valde deditum fuiſſe,
 eaque adhuc in maximo pretio habere.

§. XX.

Eodem vero temporis intervallo, quo Pelops res
 totius Peloponneſi, ad nutum ejuſ voluntatemque con-
 verſas, ſumma cura atque induſtria ordinabat, ma-
 gnam quoque Regna Athenienſium & Thebanorum,
 paſſæ ſunt immutationem, quam ſane nullo modo diſ-
 ſimulare, tacitusque prætereire poſſum. Regnum au-
 tem Athenienſe, ut inde ordiamur, tunc Erechtheus ob-
 tinebat, eumque, uti jam dixi, Eleuſinii, & Thraces eo-
 rum fœderati, imo, quod Xenophon addit, incolæ to-
 tius vicinæ continentis, duce Eumolpo, bello adorie-
 ban-

bantur, ipsoque rege in acie cæso, Jon secundum Cononem ei successit, à quo Athenienses Jones postea denominati, cujus etiam monumentum adhuc Pausania ævo in Attica exstitit. Non compareret quidem, ille in Catalogo vulgari Regum Atheniensium, credibile tamen est, eum illum ipsum Cecropem II. esse, qui statim post Erechtheum ponitur, eoque forsitan nomine à grata posteritate ornatus fuit, quod illius instar, primi conditoris, hoc regnum denuo quasi instaurovit, & in integrum restituit. Filium vero & successorem dicitur habuisse Pandionem II, פנדיון ab Ægyptiorum forte & Phœnicum reliquis lingua suâ ita vocatum, qui contra Erechthidæ dicebantur, & huic regi multum negotii facecebant, adeo ut tandem Athenis pulsus Megaram se recipere cogereetur; ubi naturæ concessit; Ægeoque fasces imperii reliquit, qui tamen, utrum filius ejus naturalis, an vero adoptivus tantum fuerit, uti Plutarchus censet, incertum est. Ille quidem Athenas recuperavit, orbem tamen se, ab inimicis suis Erechthidis, quorum tunc Princeps Pallas erat, (à quo etiam Pallantidæ nominabantur,) contemni animadvertens, ut ipsis vicissim ægre aliquid faceret, inclitum illum Heroem Theseum, Pelopis nepotem, adoptavit, ejusque ope advariarios suos plane ad incitas redegit. Quæ vero Thesei fata fuerint, alio loco memorabimus. Jam enim nobis ad Thebanos progrediendum est, apud quos isto tempore Lajus, Labdaci filius, Cadmi pronepos, puer adhuc impubis, regnabat; hunc itaq; Amphion (u) Pelopis sororem Nioben in matrimonio habens, impugnavit, illumq; Lyco tutore ejus trucidato,

dato, solum vertere coegit, ipse vero ejus loco regale
 solium conscendit, urbemque Cadmeæ arcı subjacen-
 tem, quæ tunc primum nomen Thebarum accepisse
 fertur, firmisissimis moenibus cinxit. Sicigitur & hic
 Pelopis fortuna prævaluit, adeoque, ut paulo ante mo-
 nui, non dubium est, quin & reliqua omnia Ægyptio-
 rum atq; Phoenicum regna, Græciæ continentis inclu-
 sa finibus, calamitosa illa tempestate perculsa procubu-
 erint, iis tamen fortè exceptis, sub quorum potestate
 insulæ erant, quandoquidem Æoles s. Hellenes tunc
 temporis altum mare nondum tentasse videntur.

- (u) Amphionem quidem hunc vulgo pro Jovis, aut Epo-
 pei Siconyorum Regis filio habent, ego vero Pausa-
 niæ potissimum credo, qui eum Hilasio genitum, Or-
 chomenumque, insignem illam Bœotia civitatem,
 Thebarum æmulam, patriam habuisse refert. Cæ-
 tera quæ de Tragico liberorum, ipsiusque & fratris sui
 Zethi, interitu narrantur, Poetis merito condona-
 mus, conjecturam tamen inde capimus, horrendam
 forte pestem domum ejus evastasse. Eo vero sine
 mascula prole defuncto, Thebani ad antiquum suum
 Dominum respexerunt, Lajumque ex Illyrio revoca-
 runt.

§. XXI.

Verum & hæc cupidō eos non multo post incescit
 navemque Argo, ab ἄρκυ longitudine dictam, in
 Thessalia, sub Monte Pelio adificarunt, eique dele-
 ctos heroes, florem Grajæ juventutis, imposuerunt,
 quorum sane Hyginus longum atque prolixum catalo-
 gum contexit, interque eos Hippalcum quoque sive
 Hip-

E

Hip-

Hippalmum Pelopis filium computat; Quippe navis ista non erat mercimoniorum gratia adornata, uti Cle-ricus suspicatur, sed speculatoria potius, quæ omnes portus, omniaque litora Asiæ, in Ponto maxime Eu-xino, percutaretur, gentium ibi degentium mores vi-resque cognosceret, & ut ita dicam majori classi mox secuturæ viam præpararet. Nondum enim Pelops amif-sionem patriæ suæ antiquæ concoquere, nec æquo po-terat animo perpeti, eam Trojanis servire, præser-tim cum ipse tantam in Europa potentiam nactus esset: Ipsa vero ei sana ratio suadere videbatur, tantum, tam-que arduum negotium, non coeco impetu, sed matu-ro consilio aggredi, ne quid temere inconsiderateque faceret, culpamque committeret, quam nulla postea arte corrigere valeret: Igitur hanc navem emisit, quæ ipsum, quantum posset, de rebus Asiæ certiore[m] fa-ceret, priusquam ei bellum moliretur; Et certe Ar-gonautas exscensu conpluribus locis factis, ferro cum indigenis concertasse legimus, non solum in vicinia Trojæ, (quam tamen ab iis aut eorum comite Hercule Thebano, captam atque direptam, falsissimum, & simul absurdum est,) sed etiam in Bithynia, & alibi, donec tandem in Colchiden pervenerunt, aureumque vellus (w) ex ea secum regione abstulerunt, cujus tamen frau-de magis & astu Medæ, quam vi veraque virtute potiti sunt; nec sane hæc præcipua causa tam longi itineris e-rat, sed multo nobiliorem pretiosoremque sibi propo-suerant scopum, salutem nempe & securitatem Euro-pæ, nec non eorum liberationem Græcorum, qui in Asia adhuc duro barbarorum jugo tantum non oppri-mebantur.

Quid

(w) quid hoc proprie rei fuerit, incognitum mihi adhuc est, nec diversas interpretum sententias consarcinare placet, eoque minus, quod de Poeta quoque Orpheo, qui hanc expeditionem versibus complexus dicitur, nihil certi habemus, quando ille vixerit, & an non plane conficta & supposita omnia sint, quæ sub ejus nomine circumferuntur. Aristoteles sane, Cicerone teste, Cercopem quendam Pythagoræ assecclam hoc crimine insimulavit: alii vero Orpheum juniorem, Pisistrato Atheniensium Tyranno æqualem, eorum autorem fuisse statuunt.

§. XXII.

Hæc autem optime cogitata pessime ceciderunt. Quod enim fuit hujus pretium cursus? aurea pellis: immo aurea illa pellis, de qua postea Principes Græciæ inter se altercati sunt, & quæ, si vera est fabula, familiæ Pelopis perniciosissima fuit. Nos quidem animadvertimus, statim post hanc Argonautarum expeditionem, intestinas Græciæ turbas, quæ aliquantum conquieverant, de integro quasi coepisse, & majora fere quam antea incrementa habuisse. Pelops nempe interea vitam cum morte commutarat, nec paucos post se utriusque sexus liberos reliquerat, inque his Hippalcum jam dictum, qui sedem suam in Boeotia constituisse videtur, pater nempe Penelei, Boeotorum Bello Trojano ductoris; porro Alcathoum Megaræ, & Pitheum Troezenes Regem, Thesei avum, aut potius patrem: nec non Atreum & Thyestem, horrendis inter se secleribus de paterno Imperio contendentes, ut alios obscuriores, numerosamque filiarum turbam, potioribus totius Græciæ Principibus nuptarum, silentio

E 2 præ

præteream; illi itaque Pelopis liberi, de Principatu inter se non consentientes, reliquis quoque facultatem dabant, antiquas suas inimicitias rursus exercendi, ita ut belli vulnera, quæ vix dum confanuisse videbantur, plerisque in locis recruduerint. Et primum quidem bellum (x) cum Taphiis fuit, insulas Maris Jonii incolentibus, quos ipsi Græci ex Phœnicibus ortos, latrocinisque infames fuisse commemorant, unde Bocharus eorum nomen, ἀφῆρῃ rapiendo, per apharesin deductum putat; dicti etiam sunt Teleboæ, quia hi prædones τῆς βοῆς ἀγειν boves procul abigere solebant. Illi autem irruptione in Peloponnesum facta, filios Electryonis, ipsis forte obviam venientes, omnes, uno tantum Licymnio excepto, trucidarant, quod ulturus Amphitryon, Alcei filius, eos acie superatos sub jugum misisse, regemque eorum Pterelam sua manu obruncasse fertur. Idem tamen patrum locerumque suum Electryonem imprudens atque invitus occidit, eaque propter cum conjugæ suæ Alcumena Peloponneso excedere, Thebasque demigrare coactus fuit.

- (x) ad hæc quoque tempora bellum illud commode videtur referri posse, quod Lapithæ cum Centauris in Theffalia gessisse dicuntur, si modo veri aliquid fabulis istis nimium monstris atque inficetis subest. Strabo tradit Athamanes à Lapithis in Oetam compulsos, ad Pindum se postea, eosque montes, quos suo adhuc tempore in consiliis Macedoniæ & Epiri obtinebant, recepisse, præterque suas in Theffalia sedes plane dereliquisse: forsitan illi à Poetis Centauri vocati sunt, quod nomen Clericus exponit, כנערי infidiantes, quia omnia vicina loca subitis incursionibus infesta reddiderint.

Theba

§. XXIII.

Thebanorum vero res paulo ante in summo fuerant periculo, illudque vix ac ne vix quidem evaserant. Lajo enim Rege ipsorum in itinere Delphico cæso, filia ejus Sphinx ad regnum adspirans, fratres suos e medio sustulerat, tantaque scelera commiserat, ut Thebani, crudelitatem ejus non amplius ferentes, Oedipum, Polybi Corinthiorum regis filium, cum copiis suis contra eam evocare cogerentur, qui & illam é latebris suis in Monte Phicio erutam meritis pœnis affecit, præmiumque præstita operæ Jocastam, Laji viduam, una cum regno accepit; hæc autem quia magno jam natu erat, vulgo dictum est, eum cum matre sua matrimonium contraxisse: posterius vero illam phrasin non recte intellexerunt, eique ceu fundamento, omnes illas Tragicas ampullas superstruxerunt, quas non opus erit hic in medium proferre, cum alioquin notissima sint. Pausanias tamen, autor in primis fide dignus, cui & pleraque debemus, quæ de Oedipo hætenus attulimus, negat utique & pernegat, eum ex Jocasta liberos suscepisse, sed ex altera potius uxore Euryganea, idque multis probatum it argumentis. Idem Polynicen vivente adhuc atque imperante patre Oedipo Thebis discessisse, & post ejus demum mortem à fratre majori Eteocle accersitum, Argis, quo confugerat, revertisse, tradit, ut ita Oedipus, ejus quidem sententia, ferali illo fratrum nefariorum diffidio plane eximendus sit. Et profecto ita esse videtur, ut Oedipus, cum ætate jam provectus esset, lumina oculorum amiserit, filiusque tunc junior, præpostera ambitione abruptus, regno inhiarit, & post

E 3

ejus

eius obitum, soceri sui Adraſti Argivorum regis opibus atque præſidio fretus, patriæ internecinum illud bellum intulerit, quod non fratri ſolum, ſed & ipſi, omnibusque ipſius adiutoribus, ſi unum Adraſtum excipias, exitio fuit: E ſeptem enim regibus (v) qui Thebas oppugnarant, hic unus equi ſui beneficio vitam retinuit, reliqui ſex cum maxima exercitus parte perierunt: Thebani contra inſignem victoriam reportarunt, & filio Ereoclis Laodamanti regnum conſervarunt, quod tamen ob ejus infantiam fidei Creontis Jocaſtæ fratris commendatum fuit. Polynices vero filium etiam Theſandrum procreavit, qui poſtquam adolevit, nihil prius neque antiquius habuit, quam patris ſui necem ulciſci, aſſumptis itaque reliquorum etiam ſex Regum filiis, quos Epigonos vocant, eadem vindictæ cupiditate flagrantibus, Thebas denuo in feſto agmine petiit, & Laodamantem acie fuſum in exilium eiecit, quem tamen plerique civium ſecuti feruntur.

(v) Nomina Regum & Epigonorum alibi quæras, hic potius notamus, Theſandri quoque familiam crebris tandem ſeditionibus in exilium pulſam fuiſſe, eique Penelei nepotes in regno ſucceſſiſſe, quorum ultimus Xanthus fuit; poſt cujus obitum forma regiminis mutata, poſterique eorum civium, qui cum Laodamante abierant, in urbem redierunt.

§. XXIV.

Interim decantatus ille Hercules Thebis natus erat, quem proprie Alceum vocatum fuiſſe Diodorus refert, patrem quippe Amphytrionem, avumque Alceum habuerat, clariffima veterum Inachidarum ſ. Anacæorum ſtirpe oriundus, quos & facinoribus ſuis æmulatus

tus est, iisque splendidum illud Herculis cognomen meruit, quod supra jam exposuimus: Caterum historia ejus est multis quidem veris falsisque composita est, lectori tamen emunctæ naris, & omnes temporis locique circumstantias probe ponderanti, facile subolebit, quid æra lupinis distent. Nos cum brevitati studeamus, potiora tantum ejus facta commemorabimus, eaque in primis, quæ usum aliquem in Historia habent. Igitur ephæbus adhuc primum Orchomenios fregit, tributum rigidius à Thebanis exigentes: Hinc aulam Eurysthei frequentavit, Mycenarum regis, sui que patruelis, qui isto tempore non Inachidarum modo familiæ caput erat, sed & apud Pelopidas, matris suæ gratia, (Pelopis filiæ) plurimum valebat. Huic quidem multa officia, vel servitia potius præstitisse fertur, postea tamen gravissime ab eo dissensit, eumque Arcadum ope, ipsi adhuc propter aviam suam faventium, (quæ nempe Guneæ cujusdam, Pheneæ in Arcadia principis, filia fuerat,) throno deturbare constituit; Quod cum non succederet, alios infirmiores reges, e.g. Hippocoont. partanorum, Neleum Messeniorum, & Augean Eleorum, bello aggressus, omnique ratione magnas sibi in Peloponneso opes comparare connixus est. Cum vero se incassum niti animadverteret, cessit tandem fortunæ, seque cum Arcadibus suis in Ætoliam recepit; & cum ibi quoque propter Eurysthei potentiam (teste Diodoro) non auderet consistere, ad Dores tandem se contulit, & apud eos mortem oppetiit; multorum parens liberorum, qui ab ipso Heraclidæ dicti, antiquas Majorum suorum in Peloponneso sedes armis sæpe numero repeti-

ciunt, jusque suum ad ultimum contra Pelopidas obtinuerunt. (z)

(z) Multi quidem hoc ævo Heroes vixerunt, videlicet Jason, Bellerophon, Castor & Pollux, aliique plures, quorum tamen res gestas ordine enarrare, cum magnitudo voluminis, tum quoque festinatio prohibet. Illum autem, & me tacente, notum jam atque pervulgatum est, Argonautarum ducem fuisse; istum vero Lyciorum, devicta Chimæra nobilem, cujus monstri satis verisimilem Bochartus Clericus atque Penaveræus interpretationem suppeditant, omnes in eo contentientes, Solymos significari s. Pisidas, quos fuderit, tres imperatores s. Deos, Arzalum, (hæc dicitur,) Aryum (leonem,) & Throsibium (Dracem,) habentes: quod denique ad hos attinet, magnis quidem in laudibus tota fuerunt Græcia, ob extremum corporis robur, sanguinisque profusam *Αυα*.

αες vulgo dicti, palæstritæ tamen verius quam heroes.

§. XXV.

Sodalem vero Athenienses Herculi comitemque adjunxerunt Theseum suum, fortissimum, magnique consilii virum, qui alter Athenarum conditor eo majori jure appellari potest, quo certius est eum cives suos, è XII. illis oppidis, quæ Cecropem posuisse diximus, in unam hanc urbem congregasse. Cum vero Plutarchus vitam ejus satis diligenter conscripserit, poterimus nos operæ parcere, adeoque nonnulla modo de gestis ejus referemus, quæ nobis omnium maxime memoratu digna videbuntur. Apparet enim multa quoque ei incredibilia, à sanæ ratione aliena, addita atque afficta fuisse: Et hujus procul dubio commatis est istud bellum, quod cum Amazoni-

zonibus, in Ponto primum, postea quoque in Attica
 gestisse memoratur, cujus erroris ansam sine dubio
 fluvius Thermodon præbuit, campos quidem Amazo-
 nios in Asia interfluens, sed & exiguum Bœotiz rivum
 cognominem habens, ad quem Theseus Thraces forte
 fudit, tum temporis in Græcia passim oberrantes, aut
 insignem illam de Thebanis, sævoque eorum Rege
 Creonte, victoriam retulit, qua incompositis Argivo-
 rum manibus parentasse fertur. De cætero facile indu-
 cor ut credam, eum bellum id quod Athenienses cum
 Minde II. primi nepote, Cretensium Rege, habebant,
 honestis conditionibus, filiaq; ejus altera Phædra (cum
 prior Ariadne Naxi morbo obiisset,) in matrimonium
 ducta, restinxisse, & postea Pirithoo Lapitharum Regi
 contra Centauros adstitisse, mox vero ambos à Rege Mo-
 lossorum Aidoneo captos, & in vincula coniectos fuisse;
 hacque occasione abusum Mnestheum Erechthidam s.
 Ægyptium (1) populo sibi conciliato regnum arripuisse,
 Theseumque, tandem è diuturno carcere reversum, à
 gubernaculis repulisse, atque urbe exclusisse, quo facto
 ille in Seyron insulam concesserit, ibique non multo post
 exul fato suo functus sit.

- (1) Mnestheus hic bello Trojano interfuisse dicitur, eo vero
 in reditu mortuo, regnum Thesei filius Demophoon
 recepit, quod tamen hujus nepos Thymætes, ob igna-
 viam suam denuo amisit; in ejusque à populo rejecti lo-
 cum Melanthus Nelida, Pyli olim in Messenia Rex, sus-
 ceptus est, qui Codrum, ultimum illum & notissimum A-
 theniensium Regem, successorem habuit, quo in Bello
 Doriensi ab hostibus caeso, Archontes perpetui insti-
 tuti fuerunt.

F

Venio

S. XXVI.

Venio nunc ad bellum Trojanum, ejus fama omnium fere Græcorum literis monumentisque celebrata fuit, quia nempe Græcia tota Barbariæ universæ lento collisa fuit duello, Europæque succubuit Asia; si fabulosis Homeri aliorumque Poetarum narratiunculis fides habenda; si vero Dionis Chrysostomi judicio standum, longe alium Græcisque infaustum res hæc fortita fuit eventum. Causa belli Helena, formosa illa Tyn-dari Spartanorum Regis gnata, quam Paris, Priami Regis Trojanorum filius, amore ejus captus, marito Menelao clanculum furripuisse memoratur; Dion autem manibus contra pedibusque, ut ita dicam, omnia facit, quo lites suis persuadeat, Paridem aliis Helenæ procis ab ipsa adhuc virgine prælatum fuisse, eamque, nuptiis decenti & legitimo modo consummatis, contentientibus etiam parentibus & fratribus ejus, in Asiam ad suos traduxisse; Menelaum vero & cæteros Græcorum Principes, qui hac uxore exciderant, sola invidia permotos, injustum illud bellum suscepisse, ideoque Deos ipsos pro meliori Trojanorum causa stetitisse. Non est nostrum tantas lites componere; præfertim cum ipsi adhuc dubitemus, an Helena hæc, de qua tot viri digladiati, fæmina, & non potius inclita illa Asiæ minoris regio fuerit, quam Hellenes s. Æoles olim tenuerant, eamque suo de nomine Helleniam, Æoliam & Iliam, appellarant, cur etiam celeberrimum illud fretum, quod Europam & Asiam dividit, nomen suum debere in confesso est. Et certe in eam ferme ad ductus sum sententiam, sponsam hanc intelligi, quam
Pelo-

Pelopidæ Trojanis inviderint, eamque majoribus ipsorum olim ereptam, rebus suis in Græcia confirmatis, armis recuperare studuerint. Quod vero ad ipsum bellū attinet, omnino cum Dione facio, Græcis illud non felix sed funestum magis fuisse, eosque demum irritoincepto abscedere coactos. (2) Rationes enim, quas affert, non sunt contemnendæ, & quantum ego perspicio, non possunt non apud æquum & integrum iudicem fidem atque applausum invenire.

(2) quid ergo de Ænea, ejusque protectione in Italiam fiet, qua prima creduntur Romanæ magnitudinis jacta esse fundamenta? viderint hoc alii; ego Bocharto & Cluverio assentior, qui ex ipso Homero, Strabone, & aliis, firmissimis demonstrarunt argumentis, Æneam nunquam in Italiam venisse, sed in Phrygia potius remanere debuisse, etiamsi omnia illa, quæ de itinere Trojæ narrantur, cum veritate exacte convenirent. Verum quæ mea de antiquis Romanorum rebus sententia sit, alio fortasse tempore manifestare licebit.

§. XXVII.

Cum itaque Pelopidarum vires, longo illo, & ad ultimum inutili, imo exitiali ipsis certamine, admodum debilitatæ atque fractæ essent, ausi sunt Heraclidæ (Herculis istius Thebani posterii,) qui antea extorres ab solo patrio plures Græciæ provincias peragrarant, & nullibi certam atque stabilem sedem repererant, hi inquam, resumta spe, Dorum auxilio, fortunam denuo tentare ausi sunt. Dores autem illi iidem fuere, quos sacra scriptura Dodanim vocat, ab illo nempe minimo natu Javanis filio deducendi, Illi enim quamvis Leleges olim, ut ante diximus, in Europam emisissent, à quibus etiam, ut alios taceamus, Locri suam originem repetebant, maxima tamen illorum pars in Asia remanserat, in Do-

res postmodo proprie ita vocatos, & Cares, nec non Lycios & Pamphylios, forte etiam plures populos divisi; ad illos autem non pauci Phœnicum atque Anacæorum se applicuerant, adeoque illis cum Heraclidis quoq; amicitia & conjunctionis necessitudo intercedebat, quare non mirandum est, eos ipsorum precibus permotos, causam eorum defendendam suscepisse, eorumque auspiciis in Europam transisse. Primum vero in Thessalia pedem posuisse videntur, quippe cujus certa quædam portio, Histiotis vulgo dicta, olim, secundum Strabonem, æque ac notus ille ad Oetam Montem tractus, ipsorum nomen (Doris) habebat: inde fines imperii sui paulatim dilatarunt, & ipsam quoq; plus simplici vice invaserunt Peloponnesum, cumq; ipsis primum consilium non successisset, per Isthmum irrumpendi, alia eam postea aggressi sunt via, fretoque tandem illo quo sinus Corinthiacus Jonio Mari jungitur, ope Ætolorum (3) superato, totam hanc Peninsulam, Jonibus & Æolibus expulsis, Eleisque ac Helotis subjugatis, Arcadibus vero & Achæis in fidem receptis, in ditionem suam redegerunt, multaque in ea rursum de integro regna constituerunt, Argolicum puta, Læonicum, Messenium, Corinthium, Sicyonium & Eleum, quæ tamen omnia non diu floruerunt, sed brevi in res publicas conversa sunt.

- (3) Ætolos Strabo tradit ante Heraclidarum reditum in Græcia non fuisse, sed cum iis demum advenisse, videntur ergo ab Ἰθῆναι dicti, quasi advenæ: Arcades Pelasgorum posterii fuere; Achæi vero priscorum forte Danaorum s. Ægyptiorum reliquiæ, huncque titulum Pelopis tempore adsumferant, ab Ἰθῆναι frater derivatum; fratres enim se Græcorum vocabant, ut eorum misericordiam captarent, ne ipsos ceu alienige-

nas & hostes sedibus suis plane exterminarent. Quod enim Græci de Achæo quodam Theſſaliæ rege, ejusq; filiis Archandro & Architele referunt, qui ductis Danaï filiabus iſtud nomen in Peloponneſum introduxerint, tralatitium, nec minus tamen aperte falſum eſt, cum Danaus diu ante ipſos vixerit, adeoque filiæ ejus cum iſtis matrimonio conjungi atque copulari non potuerint. Cæterum ſi quis hoc nomen potius ab Archivus ve] *Ἀρχαίος*, cujus ſignificatio non ignota eſt, deducere velit, non habebit me adverſarium, quippe qui probe cognitum atq; perſpectum habeo, literam R. interdum nominibus propriis addi, interdum vero extru- di ſolere.

§. XXVIII.

Jones vero & Æoles è Peloponneſo catervatim Athenas confugerunt, ubi cum bello quoq; à Doriensibus premerentur, nec anguſtum hoc littus omnes caperet, coacti ſunt, vi & ingratiis, novas ſibi alibi terrarum ſedes quærere. Itaq; in ſulas primo Maris Ægæi coloniis ſuis inpleverunt, & Cares, Dorum ut paulo ante indicavi contreraneos & conſanguineos ex illis ejecerunt; videtur autem eo tempore opportune accidiffe, ut Seſoſtris, Ægypti totiusq; fere Aſiæ Monarcha, bellum Trojanis, ipſi parere recuſantibus, inferret, eorumq; urbem caperet, atq; vaſtaret. Non habemus quidem autores, qui iſtud diſerte atteſtentur, poſſumus tamen Herodotum, Strabonem & Diodorum, aliquo modo in noſtras partes pertrahere. Illi enim tropea & monumenta Ægyptiorum ſuis adhuc temporibus in hac regione exſtitiffe, & in Ægypto in ſuper locum atq; montem fuiſſe tradunt, à captivis Trojanis cognominatos, quos tamen cum Menelao eo veniſſe falſo ſibi perſuaſerunt. Et certe ſi verum eſt, quod pleriq; ſcriptores retulere, Seſoſtrin bellum cum

Thracibus Europæis, Getisq; ad flumen Istrum habitantibus, gessisse, satis apparet Phrygiam quoq; sub ipsius potestate ac dominio fuisse, per quam nempe ei necessario iter faciendum erat, antequam istos invadere posset. (4) An vero Jones & Æoles, qui tunc in vicinis insulis commorabantur, eum in expugnanda hac prævalida inimicorum suorum Metropoli adjuverint, hoc nos quidem ignoramus, illud autem omni controversia caret, Æoles postmodo ipsam illam urbem Trojanorum, quæ tunc iterum antiquissimo suo nomine Ilium vocabatur, (non ab illo rege quodam Phrygum, sed ab Elifa, qui eam condiderat,) cumq; ea totam de vexilitoris oram, ab Hellesponto usq; ad Jonum fines obtinuisse; Jones enim multas quoq; urbes mari adjacentes aut non procul ab eo remotas, in veteri sua patria Mæonia excitarunt, aut saltim instaurarunt; quod cum Dores animadvertissent, non nullos quoq; suorum, qui alioqui commodam in Græcia non potuerant invenire ledem, in Asiam redire, agnatisque suis opem ferre jusserunt: Et hinc factum est, ut Dores omnes, non ex Asia primum in Europam, sed ordine potius inverso ex Europa in Asiam transgressi crederentur, idemq; de Jonibus & Æolibus affirmaretur.

(4) huc quoq; illa Græcorum traditio spectare videtur, Trojam aliquando ab Hercule captam fuisse, quod illi quidem suo adscribebant, cum tamen in Ægyptium potius conveniret. Homerus autem ut Jonum atque Æolum principibus cum quibus vivebat gratum faceret, suosq; simul majores Ulysses atq; Nestorem a quibus nempe, si Oraculo Delphico credendum, genus suum duxit, concelebrare posset, totam hanc narrationem pervertit, & ex una duas nobis, si Diis placet, confecit expugnationes, brevissima tantum unius regis ætate disjunctas, merito propterea castigatus à Dione Chryso-
mo,

mo. Sed de his aliisq; quæ supersunt Græciæ veteris Rebus, non est nunc locus plura dicendi, jam enim spatium, quod nobis proposueramus decurrimus, adeoque finem hic labori nostro imponere cogimur.

§. XXIX.

Ne tamen Oratorum nostrorum plane obliti videamur, quorū gratia omnis hæc conscriptio instituta & adornata est, dignentur benevoli Lectores pauca quoq; de iis cognoscere. Siftimus iterum Dn. Patronis atq; Fautoribus, nonnullos bonæ spei, optimæque indolis juvenes, quos huic olim Lyceo nostro non ignominia, sed honori potius fore confidimus. Illi vero non fortunam Priami & nobile illud bellum innumeris interpolatum fabulis, multo minus ridiculam murium & ranarum concertationē, aut Heroas istos, qui ante Agamemnona vixisse dicuntur, de quorum multis tamen jure meritoq; dubitare licet, an unquam in rerum natura fuerint; sed acta præteriti anni, in recenti adhuc omnium memoria versantia, & de quibus nulla unquā ætas conticecet; acta togæ sagiq; gloriosissima, sibi decantanda, pro suisq; viribus pleno ore dilaudanda sumserunt. Et quidem:

- I. **AUGUSTUS CHRISTOPH. Blath** / Halberstad. vicem Hungaricæ gentis dolebit, adhuc in rebellione sua perseverantis, & ne nunc quidem post tot acceptas clades resipiscantis;
- II. **JOH. GEORG. Zuper** / Numburgensis, à partibus Papæ stabit, eumq; justissimas causas habuisse, ut Imperatori bellum indiceret, demonstrare conabitur. Contra vero
- III. **FRIDER. OTTO de Weindorff** / Eqv. Halberst. omnes illius rationes accurate & nervose refutabit, Papamq; Cæsaris patientia nimis abutentem, hujus ri-

xæ

æ autorem fuisse, suoq; sibi (ut ajunt) jumento ma-
lam rem arcesivisse declarabit. Omnes vero illi Ger-
manico & prolo declamabunt sermone.

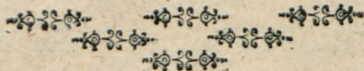
IV. JOH. HENRIC. *Luhn* / Elbingeroda Hercynius,
carmine Latino Heroico Ter faustum Trium Regum
connubium delineabit, Cœlestis instinctu Veneris sua-
viter cœptum, ejusq; ductu feliciter consummatum.

V. FRID. WILHELM. *Sagen* / Brunsv. de Celsissima
Electoralis dignitate, Serenissimæ Ducum Brunsvicens.
familia tandem aliquando plene restituta, læta verba
& pia vota faciet, stilo iterum Germanico pedestri. At

VI. JOH. HENR. *Engel* / Wevelinga-Halberst. latina
oratione operosissimam Insulæ obsidionem describet.
Et tandem

VII. HENR. JULIUS *Sagen* / Brunsv. Carmine Ger-
manico, Heroes illos invictissimos, Principem Eu-
genium, Ducemque Marleburgium, nec non alios,
qui superiori anno, tot illustrissimis, æternoque
præconio dignis facinoribus, totam sibi Europam,
immo universum orbem terrarum obstrinxerunt,
pro virili sua, nequaquam tamen pro meritis ipsorum,
summis laudibus ad cœlum efferre, & sempiternæ
gloriæ tradere sataget.

Quos omnes ut Domini Auditores honorifica sua præ-
sentia excitare, faventibusq; animis Actui nostro Ora-
torio interesse velint, etiam atq; etiam eos rogamus,
idq; nos ab eorum humanitate eo facilius impetratu-
ros confidimus, cum omnia ita temperata sint, ut
paucis horis matutinis absolvi possint, atque debeant.

AB: 153974

ULB Halle

003 883 477

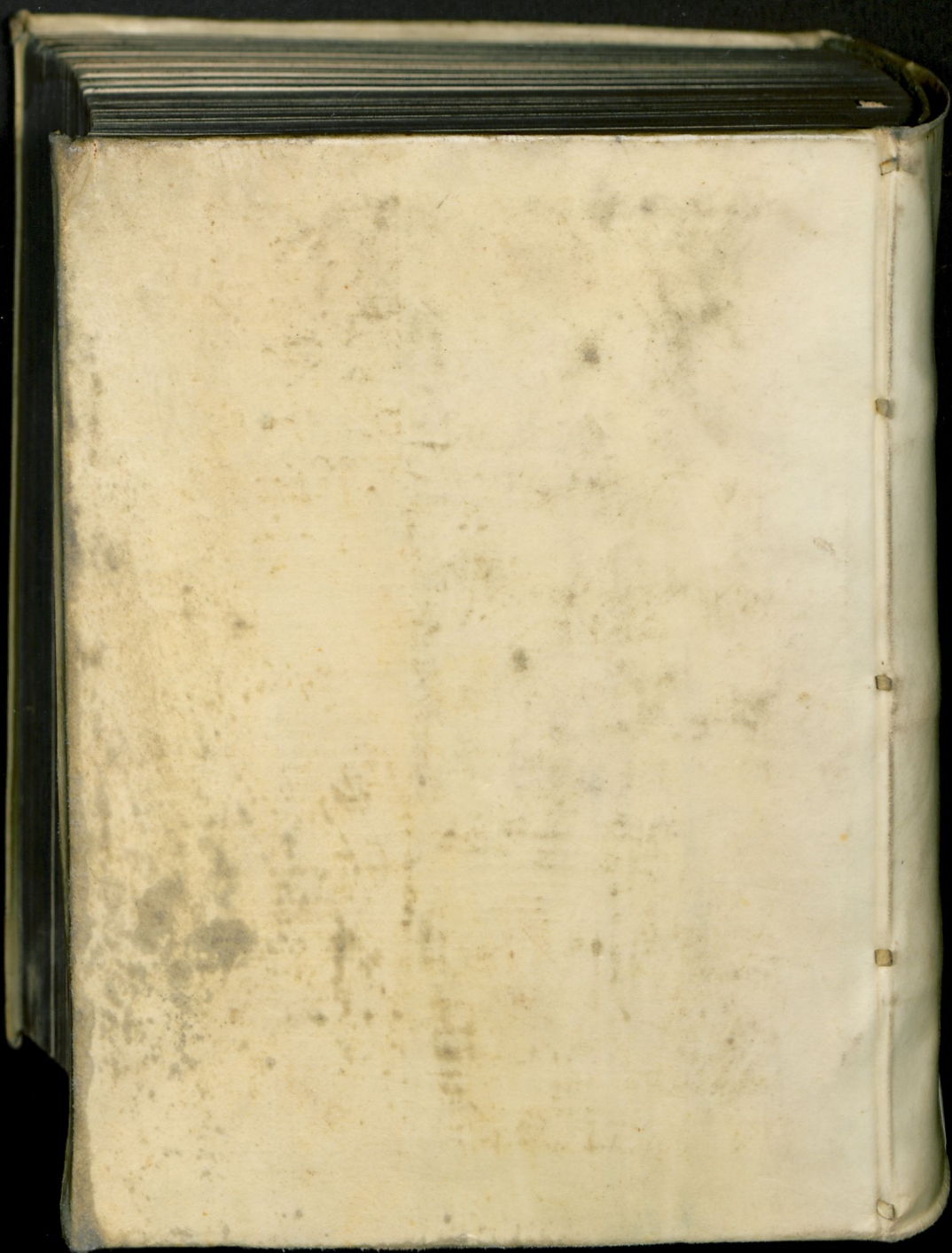
3

56.

VD 17

15

SCIAGRAPHIA
P R I S C Æ
HISTORIÆ
GRÆCÆ,
AD NORMAM
SCRIPTURÆ SACRÆ, SA-
NAEQUE RATIONIS,
OPTIMORUM AUCTORUM
DUCTU,
EX INFINITIS ERRORUM FABULA-
RUMQUE TENEBRIS,
IN APERTAM VERITATIS LUCEM,
REDUCENDÆ,
ACTUI ORATORIO,
*d. 7. Mart. An. 1709. habendo, Program-
matis instar præmissa,*
A
CASP. ABEL, R. Sch. Joh. Halberst.

HALBERSTADT,
Typis JO. ERASM. HYNITZSCH, REG. BORUSS. Typogr.

15

